

človeka pred seboj, vzdigne ga s pomočjo kočijaževo, ponese ga ter posadi poleg sebe na sani, kjer na novo v omedlevico padšega častnika ogrne s svojim širokim kožuhom. — Nočemo tu natanko preresetavati, so morbiti boljarja na samaritanski ta del ljubezni nagnili sorodni glasi, ki jih je izustil nesrečni častnik; dovelj nam je vediti, da reveža rešil je očitvidne smrti in s tem zadostil popolnoma zapovedi kršanske ljubezni. Kdor bi hotel na tanko presojevati ter na sito metati vse vzroke ljudskih imenovanih velikih ali plemenitih del, on bi se poslednjič prepričal, da mu je tako reštanje le malo čistega zrnja dalo ter bi bil prisiljen ob soditi marsiktere, ki so pred svetom v veliki veljavi; nasproti pa ostanejo mnogokrat najblažniše dela svetu popolnoma neznana.

Čez dve uri še le dospel je blagi dobrotnik, Fedor Petrovič Kurganov po imenu z ranjenim častnikom pred svoj grad. Dom njegov in bližnje selo zavita bila sta že v gosto temo, ko psi — zasledivši prihod gospodarjev — glasno zalajajo; na to urno pridrče v dvorišče s svetilnicami brzi služabniki kakor tudi lepa in mlada soproga (žena) njegova.

„Zdravstvuj Marja! ... kakovo poživaješ?“ — vpraša jo gospod še na saneh.

„Po dobru, po zdorovu“ — odgovori vprašana z milim glasom; al kmali se silno preplaši, zapazivša kako mož njen iz kožuha svojega polagoma izmotá ranjenega francozkega častnika. Na dano znamenje svojega gospoda primejo ubogljivi služabniki rahlo še vedno v omedlevici ležečega ranjenca, ter ga odnesó v zgornje nadstropje grajščinsko v naznamvano sobo, kjer je bilo urno vse pripravljeno za bolnika. Dalje Kurganov drugemu slugu ukaže hitro napreči spočite konje ter dirjati urno po zdravniku Hlestakova v precej oddaljeno veliko vas; — celi družini pa je zapovedal, da nikomur ne najmanjše besedice ne zinejo o novem gostu. Služabniki so obljubili zvesto ubogati in trdo molčati; kajti so svojega gospodarja zastran dobrote in pravičnosti njegove visoko cenili in kakor lastnega očeta ljubili. Da bi bil kdo Kurganova izdal, da ima sovražnega lajtnanta pod svojo streho in da zdravi ga, ne bi bilo dobro za-nj; tolik je bil srd ruski do silnih ptujcev.

Vém, da marsikteri bravec ugibuje ali pa je že uganil, kdo da je bil ranjeni častnik.... Da, da, bil je to naš Ivan Kuljanič, ki je vès trd ležal zdaj v postelji in je le redkobart težko in globoko zdihnul.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Maribora. (*Vabilo*). Mnogo se je med Sloveni pisalo in govorilo o imenitnosti tekočega leta 1863, kajti minulo je ravno tisoč let, kar sta ss. aposteljna Ciril in Metod svojo za slovenstvo važno delavnost počela.

Njih zasluge za cerkev in sv. vero je v naši deželi lavantinska škofija spodobno spoznala in zato v pobožnem spominu časti ss. brata v onih krajih, ktere sta z lastnimi stopinjami posvetila učeča in širjajoča vero sveto in omiko in kateri so spadali nekda v sv. Metoda nadvladikovino.

Rečemo učeča in širjajoča tudi omiko, kajti na nju imena nazaj gré stara knjiga, prva prestava sv. pisma, slovenski obredi, prvo podučevanje Slovencev v materni besedi.

Zategadel se spodobi, da se to imenitno leto spomina ss. Cirila in Metoda slavi tudi v slovstvenem in narodnem pomenu.

Ne stoji ravno dosti o tem, kje bi se ta tisočletnica praznovala, samo da se dostojno in slovesno praznuje. K temu pa je treba, da se vdeležijo vsi domorodci, po-

sebeno prebivavci stare Panonije, kajti njih veže ta svest, da so pred tisoč leti njihovi prededje v materinski besedi poslušali nauke ss. blagovestnikov. Pa tudi druge Slovence in Slovane prijazno vabimo, kajti vez omike in izobraženosti nima krajne meje, ampak sega po celem narodu in ga jedini.

Vdeležijo pa se lahko domorodci ali s petjem ali z denarno pripomočjo na priprave in pa z obilnim obiskovanjem pri narodni besedi, ktera bode v Mariboru pod šotorom pri Magdalenskem predmestju zunaj novega kolodvora koroške železnice pri tako imenovanem „Brandhof-u“ v pondeljek 3. avgusta.

In to-le objavljamo pričakujoči, da vsaki domorodec svojo dolžnost stori, da se poslavi ss. Cirila in Metoda slovstveni spomin in nju zasluge za narod naš v njegovo lastno čast in spodbudo.

Dotični dopisi se naj blagovoljno odpravijo ali na kterege podpisanih odbornikov tisočletnice, ali pa na čitavnico v Mariboru. Vajeni pevci, ki se mislijo vdeležiti, naj bi saj do konca junija se javili, da se jim pesmi in obroki glavnih skušek naznanijo. Denarni pripomočki za priprave naj se nam pošljejo do 15. julija, prihranek je namenjen „slovenski matici.“ Vstopni listi se ob pravem času razpošljejo.

V čitavnici mariborski dne 7. junija 1863.

Chocholoušek. Dr. Dominkuš. Jedlička. Miklosič. Dr. Pavlič. Dr. Prelog. Rupnik. Šinko. Šuman. Dr. Vogrin. Čolnik na Drvanji. Divjak v Frauheimu. Glaser pri sv. Petru. Herg v Lembahu. Ludikar v Gradcu. Ratej v Sl. Bistrici. Rath v Frauheimu. Šrol pri sv. Lenartu. Šuc v Jarenini.

Dr. Vošnjak v Sl. Bistrici.

Blizo Soče 20. jun. Pozor! V 42. broji „Naprej-a“ priporočuje nekdo z levega brega Soče, naj bi si Bolčanje, Tominci in Cerkljanje namesti rajnega gospoda dr. Volčič-a, vrlega rodoljuba, izbrali za poslanca takega moža, ki je samostojin, ker le tak more možato potezati se za pravice svojih volivcev. Res je, da se pri enacih volitvah prosto ljudstvo premalo zaveda, tjè v en dan izbira, kakor ga kdo prepričuje, se pa torej tudi prav lahko naključni, da si za zastopnika svojih svetinj tacega izvoli, ki je malo manj od lipovega boga, ali pa, namesti da volivcem svojim njihove pravice zagovarja, jih prezira ali celó v škodo celega naroda iz samopašnega namena zatira. Pri tako važnih volitvah je še treba, da pošteni rodoljubi, posebno častiti duhovniki svoj glas povzdignejo ter svojemu ljudstvu, kakor dobromisleči očetje svojim otrokom, za zastopnike le take može priporočajo, ki za to imajo potrebne lastnosti, nepokvarjeno srce, dobro voljo, potrebne znanosti, srčnost, nraven in neomahljiv značaj, ker brez tacih lastnost noben zastopnik prav zastopati ne more svojega ljudstva. Al tacih mož s tacimi lastnostmi se ve da v vsakem kotu se ne najde, pa tudi vsem niso znani. Toraj mi ne bodete zamerili, dragi Tominci, Cerkljanje in Bolčanje, ako vam jaz, v imenu več dobromislečih rodoljubov, namestovam moža, ki je, kakor nalašč poklican Vaše pravice zagovarjati. Ta je gosp. dohtar Tonkli, sedaj v Gorici, mlad sicer, al bistroumen in dobro izurjen mož, srčen in goreč rodoljub nramnega in stanovitnega značaja, zvest Avstrijan, tudi vaš dragi domačin, rojen pod tominskim okrajem; toraj vès sposoben za to, za kar ga vam priporočam. Tominci, Cerkljanje in Bolčanji! ne prezirajte mojega sveta ob času volitve in prepričani boste, da Vas bo zastopal v goriški zbornici mož, ki zná in hoče zagovarjati Vaše pravice.

Rodoljub.

Iz Št. Petra pri Novomestu. Kakor sploh po Dolenskem, obetali smo si letos tudi pri nas dobro letino. Polje je bilo lepo in trta, ki je ravno jela cvesti,

polna kakor brinje; sadno drevje se je šibilo pod težo najlepšega sadja, da smo ga morali že sedaj podpirati. Pri toliki obilnosti na vsako stran smo se z veseljem nadjali, da bode letošnja jesen bogata, kakor že dolgo nobena ne, kajti mraz nam je puščal po nogradih in vrtih več let sèm le desetino. Letos ga sicer ni bilo; al prišla je čez nas druga, še večja uima, ki nam je pogнала vse nade po Krki. Že križevi teden je oklestila toča trtje tu in tam po trški gori, 9. dne t. m. pa se zopet privalijo črni oblaki od juga; veter jih žene čez tržko goro in dalje po našem polji; gosta toča se vsuje — in pred ko je bila ura, postali smo siromaki, da se nas Bog usmili. *) Polje je pobito, da se nam še seme ne bo povrnilo. Žita se večidel kosé, da se vsaj slama ohrani. Ravno taka je na eni strani trške gore z nogradi, ne dosti, da smo ob vse grojzde, poruval nam je strašni naliv celó mnogo trtja in naredil škodo za več let. Bogu bodi potoženo! — Tudi pri nas bomo dobili šolo. Poslopje, jako pripravno za-njo, že stoji, le nekoliko počediti ga je treba. Upamo, da se bodo že prihodnje leto naši otroci domá učili, kajti predeleč je, pošiljati jih v mesto, kamor je debelo uro hodá.

Jugovic.

Iz Dolenje vasi pri Senožecah 20. jun. A. M. — Ravno danes nam je soldaška straža zavoljo živinske bolezni odvzeta, in z veseljem povem, da je zaprtija naše vasi po več žalostnih dnevih 18. t. m. spet po č. c. k. kantonskem povelji odprta. Po zgubi nekatere živinice in več ovác naših sosedov, pri katerih sem tudi jez v nesreči, smo z ostalimi, bodi Bogu zahvaljeno, od 20. maja popolnoma zdravi, da zdaj lahko vsaj kmetovavske dela spet opravljamo. Da se ni ta strašna morivka med našo živino še bolj razširila, smo hvalo dolžni svojim č. gg. zdravnikom, ki so nam lepe nauke dajali. Čez vse naj bojo stotero zahvaljeni g. kantonski predstojnik, ki so nas z ljubljanim in tudi s srditim ustnim govorom opominjali, in z veliko ljubeznijo za nas po očetovsko skrbeli; in kaj še? Vsemu svetu je znano, da pri nas po vaséh so Nemci bele vrane, zato so nam mili gospod silna naročila v slovenskem jeziku lastno ročno dopisovali. Slava, slava jim. — Letne se precej dobre nadjamo, ali žali Bog, ljudje zdaj nimajo živeža, zdihujejo vsak dan, da bi se tudi vožnja z govejo živino v Trst skoraj odprla.

V Ljubljani 22. rožnika. II. — Ljubljanski čitavnični pevski zbor, ki ga je gosp. Bélar vodil, in do 100 udov čitavnice, posebno pa veliko gospej in gospodičin se je v nedeljo zjutraj vdeležilo izhoda v Kamnik. Ta shod je pričel tiste zanimive vnanje veselice, ki so nam lansko leto pod milim nebom napravile toliko veselih ur. Tudi včerajšna nedelja in prijaznost Kamničanov in Mengšanov nam bote dolgo v spominu. Zjutraj se je društvo zbiralo v Kramarjevi gostivnici v Mengšu, in se je in „corpore“ s slovanskimi zastavami odpeljalo v Kamnik. Pred Hostnikovo gostivnico so nas pozdravljale slovanske iz oken viseče bandera, in nadvratni napis „srčni pozdrav slavnim pevcem.“ Mestni župan, domorodni gosp. Podrekar je društvo prijazno sprejel, za kar so se mu društveni odborniki, ki so tudi gosp. dekana F. in okrajnega predstojnika žl. R. pozdravit šli, srčno zahvalili. Ob 1/2 11 uri je bila v mestni cerkvi sveta maša. Tu so vrli Kamničanje občudovali prelepo cerkveno petje naših slovečih pevcev, in posebno mili izvrstni glas gosp. V. Bučarja. Po sv. maši je šlo društvo, ki se mu je mnogo Kamničanov pridružilo, pod vod-

stvom gospoda župana, velikanske naprave ces. smodnišnic, in stare cerkve in nekdanjega samostana mekinskega ogledovat. Gospod vojaški poveljnik je prijazno dovolil, da se je ogledalo, kar se sme po vojaških zapovedih ogledati. Ob eni je bil obed v nalašč napravljenem okinčanem šotoru na Hostnik-ovem vrtu. Zdravice so se napivale kamniškim mestjanom in nazočemu gospodu županu itd. — Ko smo Kamničane še z nekterimi pesmicami pozdravili, smo se v Mengiš odpeljali. Tu se je mnogo Ljubljancanov snidlo, in društvo iz Kamnika prišedše pozdravilo. Tudi tukaj veselja ni bilo ne konca ne kraja; veselica je sledila veselici, pesem pesmi, in še celó brez — plesa ni bilo, dasiravno smo samo enega godca v..... imeli, ki je na harmoniko delal; ali za silo je vse dobro, kjer veselje in poštenost kraljujete. — Veselje je bilo tem večje, ker smo kaj prijazno vreme imeli! Tu smo tudi vidili našega župana gospoda Ambroža, ki je v opravilih v Mengiš prišedši, se na pivarnikovem vrtu oddahnil. Tega malega popisa pa ne morem skleniti, da bi se v društvenem imenu srčno ne zahvalil prijaznosti gosp. kamniškega župana, Kamničanov in Mengšanov, ter hvale ne izrekel gospej Hostnik-ovi in Stare-tovi za prijazno postrežbo, ter ne omenil, da se tema gostivnicama ni bati, da bi v „Laibacher plaudereien“ prišle, kar se je nekterim preteklo saboto zgodilo. Komaj čakam spet prijaznega shoda; menda se nam bo želja spolnila prve dni avgusta, ker nas Kranjci mislijo vabiti v svoje prijazno mestice!

Iz Ljubljane. Preteklo nedeljo je bil teden, kar je tukajšna družba za bolne kupčijske pomočnike s cerkveno slovesnostjo v tako imenovani nemški cerkvi obhajala 25. obletnico svojega pravega obstoja. Prečastiti gosp. prof. dr. Vončina so služili sv. mašo in slovesnosti primeren ogovor imeli; pevski zbor čitavnice naše je pel latinske in slovenske pesmi, ktere je gosp. Bélar spremljal z orgljami in fisharmoniko. Snidla se je obilna množica mnogih stanov k tej lepi slovesnosti. Da je čitavnični pevski zbor izvrstno pel krasne pesme, ni nam treba še posebno povdarjati; saj je dovolj znano, da je prvi pevski zbor ljubljanski.

— Kakor slišimo, bo letošnji program naše realke jako tehten; kinčala ga bo menda tista kratka, če ne najkrajša slovenska slovnica v spregledih, ktere tisti gospodje, ki so se lansko leto v mestni dvorani po nji slovenščine tako marljivo učili, niso mogli prehvaliti.

— Za prihodnje šolsko leto g. tiskar K. Viniker v Brnu pripravlja nauk lepopisja v vezkih po navodu Jož. Pokornitovem s slovenskimi besedami in stavki, ki mu jih je sestavil čast. g. Anton Lézar.

— Ker že govorimo o prihodnjem šolskem letu, še naznanjamo, da se v c. kr. založbi šolskih knjig na Dunaji z jako lepimi podobami pridno tiskajo zgodbe sv. pisma stare in nove zaveze, ki jih je po dr. Schusterjevih na ministersko povelje poslovenil čast. g. Anton Lézar za vse ljudske in glavne šole. Tudi se bo menda kmali pričel tiskati nov katekizem za ljudske šole. Sestavil ga je menda And. Zamejec. Potem takem nas hoče novo šolsko leto vendar z marsikako novino razveseliti. — Da bi pač tudi liturgika kmali zagledala beli dan! Kar je „Zgodnja Danica“ želela, se že godí: Kakor slišimo, se zbirka g. dr. Pogačarjevih cerkv. govorov že tiska.

— Pasji davek, ki so ga presv. cesar po nasvetu našega deželnega zbora potrdili Ljubljani, se bo pričel 10. julija; 2 gold. na leto bo plačati od vsacega psa.

— Vojni veliki poveljnik vitez Benedek pride 25. dne t. m. v Ljubljano in ostane tu nekoliko dni.

— Pšenična cena se je že tukaj znižala na 6 gold. za vagán.

*) Neki gospod pridši iz Novomesta 18. dne t. m. nam je pravil, da cel teden po tem (to je 17. dne t. m.), ko je toča o Št. Petru bila, je vidil cele koše toče voziti v Novomesto za ledenice; pravili so mu, da bojo ta „nesrečni“ led še celó dalje kam spečali.

— Ker kuga (devetogubnica, Löserdürre) pri ovcah je nova prikazen, katero so zapazili leta 1861 prvič na Českem in Ogerskem, letos pa tudi mi na Kranjskem in v Primorskem, je prišel te dni iz Dunaja vodja ondašnje živinozdravnišnice g. dr. Röhl, da vidi to bolezen, in se z dr. Bleiweisom na Dolensko v Preloko (črnomeljskega okraja) podal.

— Sabato popoldne se je zapazilo, da so vse škričnice stolne ljubljanske cerkve odprte in izpraznjene; kdaj prav se je to zgodilo, se ne vé, to pa je gotovo, da ropar, ki jih je z dletom odprl, ni veliko uplenil, ker ni davno, kar so bile cerkvene tružice izpraznjene.

— Kakor se govori, se je prečast. goriškemu nadškofu Andreju Golmajer-ju prigodila nesreča, da so na svojem birminskem popotovanju po cirkninih hribih padli s konja ter si nogo toliko pohabili, da so dalje sedé birmovali. Pravijo, da bo ta padeč brez kacega žalostnišega nasledka.

— „Naprej“ naznanja, da sta njegov vrednik gosp. Miroslav Vilhar in pa ravnatelj Egerjeve tiskarnice g. Anton Klein pod tožbo po §. 65 kazenskega zakona zavoljo sestavka: „Misli o mednarodnih mejah.“

— (*Vprašanje gosp. J. Ribniškemu.*) V poslednjem listu „Učit. Tovarša“ smo brali v Vašem sestavku, da nedavno je prišel iz Angleškega neki Ribničan pogledat svoje rojstne hiše v Gorenji vasi, ki se je že celih 30 let le v Parizu in London pečal; bil je neki več časa eden najizvrstnejših pevcev tamošnjih kazališč. — Radovedni smo poznati ga po imenu; zato prosimo, da ga nam imenujete. Če imamo Slovenci res pevca, ki slovi v Parizu in Londonu, se moremo s takim rojakom ponašati. Ne bodimo celó tako oskromni, da sami zakrivamo, kar je naše; saj nam drugi že dosti jemljejo!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Njih Veličanstvo cesar s presvetlo cesarico sta 16. junija o 4 popoldan došla v Kisingen, kjer so ji prebivavci z velikim veseljem sprejeli ter jima zvečer slovesno baklado napravili. Danes ali jutri se Njih Veličanstvo cesar povrne na Dunaj, presvetla cesarica pa bo menda do konca mesca julija v Kisingu ostala. — Najvažnejša novica preteklega tedna je za nas pač začetek državnega našega zbora na Dunaji 17. junija. Po slovesni veliki maši, ki so jo služili kardinal-škof Ravšer v cerkvi sv. Stefana, pri kateri so bili pričujoči: nadvojvodi Karol Ludovik, Albreht, Rajner, Vilelm, Ernest in Sigismund, vsi ministri in skorej 200 udov državnega zbora, mestni odbor in veliko viših uradnikov, ste imeli obé zbornici prvi svoji seji. Gosposki zbornici je prvosednika in njegovega namestnika skazal nadvojvoda Rajner, poslanski zbornici pa minister Schmerling. Nato prvosednika povzameta besedo, ter vsak ude svoje zbornice nagovorita. — Knez Karol Auersperg v svojem nagovoru spominja dosedanjšega uspeha gosposke zbornice ter izrekuje upanje, da bode letošnji uspeh še večji, ker se bodo pretresali tudi predlogi, ki tičejo celo cesarjevino. Zbor bode namreč veljaven, dasitudi v njem ne bo še vseh poslancev, kolikor bi jih imelo biti, ker bodo Rumuni menda kmali poslali svoje poslance iz Sedmograškega. Naša moč je v tem, da zaupajmo do prestola in smo udani cesarju Francu Jožefu, ktereга Bog živi. — Trikratni „živio“-klici so zadoneli v zbornici po dokončanem nagovoru. Potem so bili izvoljeni perovodji in novi zbornični ud prečast. knezoškof Lavantinski Jakob Stepišnik zvestobo obljudi. — Druga seja v petek.

— Hasner pa poslanski zbornici v svojem nastopnem ogovoru omenja težke svoje službe, izrekuje upanje, da ga bode v njem krepko podpirala zbornica, in da pričakuje vesele prihodnosti, ker presvetlega cesarja navdaja resna volja, da avstrijski narodi vživajo neskaljeno svobodo. S željo po miru, v katerem samo se môre pričeto delo srečno spolniti, izreče svoje geslo „naprej“ po sedanjem potu, in svoj govor sklepa s „živio“-klicom na presvetlega cesarja, ki so ga poslanci trikrat ponovili. — Na to novi poslanski udje zvestobo obljudijo. Poljski poslanci so bili večidel pričujoči; dohtar Smolka-ta ni bilo, ker je nevarno bolan; česka poslanca sta bila le dva pričujoča, namreč Pražak in Helcel, družih pa menda ne bo, kakor se časniku „Vaterland“ piše iz Prage. Na desno stran so se vsedli: Čupr, Krasa, Kostelnik, škof Jirsik in dr. L. Toman; novi udje pa večidel v sredo. Druga seja v petek. — V četrtek 18. junija so se poslanci ob enajstih zbrali v dvorani cesarskega poslopja, kjer jih je nadvojvoda Karol Ludovik, cesarjev brat, v cesarjevem imenu nagovoril. Poglavitni obseg tega ogovora je: Sadanje okoliščine našega cesarstva nam dajejo zaupanje srečne prihodnosti; v miru je prvi državni zbor sklenil svoje seje, v miru jih začčenja drugi; vlada si bo resno prizadevala, mir tudi dalje ohraniti; denarstvene zadeve se vedno boljšajo, tistih 12 milijonov, ki jih je bil prvi državni zbor dovolil, ne bo treba na posodo jemati; pri prevdanku stroškov za prihodnje leto, ki bo obsegalo 14 mescov, se varčnost ni iz oči spustila, vendar bo še marsiktere žertve trebalo; da se davki primerniše razdelé, kakor je želel prvi državni zbor, bo drugi v pretres dobil dotični vladni predlog, kakor tudi predlog novega kazenskega zakonika in konkurznega reda. Tudi ta slovesnost se je s trikratnim „živio“ na presvetlega cesarja končala. — V petek 19. junija ste gosposka zbornica po nasvetu Ravšerjevem, in poslanska po predlogu Ederjevem sklenili, cesarjevemu ogovoru odgovoriti z „adreso“; izvoljena sta bila posebna odbora, da sestavita odgovor, in vlada je izročila zbornicama predlog ozir okrajšanja opravnega reda pri obširnejših predlogih. — Govori se, da bo državni zbor prejel predlog, da se vpelje nov davek — glavnina. — Učnina po gimnazijah se bo od 12 gold. 60 kr. zvišala na 18 gold. 90 kr. in od 8 gld. 40 kr. na 12 gold. 60 kr. nov. dn., z zvišnino se bode zboljšala plača polovici starejih učiteljev. — Rzsodbo v tiskarni pravdi g. Andreja Einšpielerja je druga sodniška stopinja potrdila. — Novejša naznanila iz Ogerskega so nekoliko veselejša; pravijo, da si je polje po zadnjem dežji toliko opomoglo, da se ni bati lakote, in da se po večih krajih nadjajo srednje letine; hujša žuga živinoreji, ker bo krme silno malo, in bo težko pomagati. — Iz Poljskega časniki pripovedujejo, da tu Rusi, tu pa Poljaki zmagujejo. Enoglasna pisma avstrijske, francoske in angleške vlade so menda 17. junija odšla v Petrograd; da bi Rusa kaj omečila, dvomijo, ker se vedno opira in pogodbe in svojo pravico, ki mu jo kratijo Poljaki. Ruska vlada, tako pišejo, menda ne bo odjenjala in ničesa privolila Poljakom, dokler Poljaki na stran ne položé orožja. Pravijo pa tudi, da ta pisma niso ravno jako silna, zlasti avstrijske vlade, ki ne zahteva ničesa, česar svojim različnim narodom ne more privoliti in dati. Zakaj in čemu je Ruska vlada poklicala Felinski-ga, Varšavskega škofa v Petrograd pred cesarja, se še prav ne vé. Prihodnost hoče kmali pokazati kako in kaj. — Pravijo, da sta dva švicarska poročnika ondašnjega poljskega odbora prišla v Brešijo, naročit 18.000 pušk in 4000 samokresov za Poljake.